

Sygn. akt V CSK 509/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa J. J.

przeciwko R. G. i A. G.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej A. G. od wyroku

Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej A. G. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 lutego 2014 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Skarżąca sformułowała zagadnienie prawne sprowadzające się do oceny przesłanek dopuszczalności powództwa opartego na art. 527 k.c., w szczególności możliwości uwzględnienia takiego powództwa w przypadku, gdy wierzyciel nie podjął wszystkich czynności zmierzających do wyegzekwowania należnego mu świadczenia. Wniosek nie został poparty argumentacją wskazującą na możliwość wystąpienia odmiennych ocen tego problemu, a nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.). Należy również zauważyć, że zagadnienia prawne zbliżone do problemu przedstawionego przez skarżącą były już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego i nie wymagają dalszych wyjaśnień (por. m. in.: wyrok SN z dnia 14 lutego 2008 r., sygn. akt II CSK 503/07, niepubl., wyrok SN z dnia 29 czerwca 2004 r., sygn. akt II CK 367/03, niepubl., wyrok SN z dnia 9 stycznia 2004 r., sygn. akt IV CK 322/02, niepubl., wyrok SN z dnia 28 listopada 2001 r., sygn. akt IV CKN 525/00, Biuletyn SN 2002, nr 5, s. 11). Ponadto, z uwagi na ustalenie przez Sąd Apelacyjny faktu podjęcia postępowania egzekucyjnego i niewyegzekwowania zasądzonej na rzecz wierzyciela należności rozstrzygnięcie wątpliwości skarżącej nie miałoby wpływu na wynik niniejszej sprawy.

Wobec powyższego i w braku innych podstaw do przyjęcia skargi do rozpoznania Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.